Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
M. SZPUNAR
представено на 15 януари 2020 година[1]

Дело C-753/18

Föreningen Svenska Tonsättares Internationella Musikbyrå u.p.a. (Stim)
Svenska artisters och musikers intresseorganisation ek. för. (SAMI)
срещу
Fleetmanager Sweden AB
Nordisk Biluthyrning AB

(Преюдициално запитване, отправено от Högsta domstolen (Върховен съд, Швеция)

„Преюдициално запитване — Интелектуална собственост — Авторско право и сродни права — Директива 2001/29/ЕО — Член 3, параграф 1 — Директива 2006/115/ЕО — Член 8, параграф 2 — Понятие „публично разгласяване“ — Дружество за отдаване под наем на автомобили, всеки от които е стандартно оборудван с радиоприемник“

Въведение

1. Малко въпроси от правото на Съюза са давали повод за толкова много решения на Съда в рамките на толкова кратко време колкото въпросът за тълкуването на понятието „право на публично разгласяване в областта на авторското право“[2]. Тази богата, но неизбежно фрагментарна съдебна практика дори е наречена „лабиринт“, а самият Съд — „Тезей“[3].

2. Макар че не е в състояние да систематизира напълно тази съдебна практика[4], настоящото дело дава възможност на Съда да установи няколко общи принципа, въз основа на които да се определи с по-голяма точност кое се отнася до правото на публично разгласяване и кое не. По-конкретно, настоящото дело се отнася в частност до ключовия елемент на публичното разгласяване, а именно акта на разгласяване.

1 Език на оригиналния текст: френски.

2 От решение от 2 юни 2005 г., Mediakabel (C-89/04, EU:C:2005:348), досега този проблем е засегнат в над 20 съдебни решения и определения.

3 *Clark*, B. et *Dickenson*, J. Theseus and the labyrinth? An overview of “communication to the public” under EU copyright law: after Reha Training and GS Media where are we now and where do we go from there? — European Intellectual Property Review, nº 5/2017, p. 265. За съжаление авторите не обясняват кой тук е Минотавъра.

4 Впрочем съгласно доктрината това може да се окаже невъзможно (вж. *Treppoz*, E. De l’art jurisprudentiel au rang de feuilleton ou l’impossible systématisation du droit de communication au public. Revue trimestrielle de droit européen, nº 4/2017, p. 864).

Правна уредба

3. Член 3, параграф 1 от Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество [5] гласи:

„Държавите членки предоставят на авторите изключително право да разрешават или забраняват публичното разгласяване на техни произведения по жичен или безжичен път, включително предоставяне на публично разположение на техни произведения по такъв начин, че всеки може да има достъп до тях от място и във време, самостоятелно избрани от него“.

4. Съгласно член 8, параграф 2 от Директива 2006/115/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 12 декември 2006 година за правото на отдаване под наем и в заем, както и за някои права, свързани с авторското право в областта на интелектуалната собственост [6]:

„Държавите членки предвиждат право, чрез което се гарантира, че ползвателят заплаща еднократно справедливо възнаграждение, ако звукозаписът се публикува с търговска цел или ако възпроизвеждането на този звукозапис се използва за излъчване по безжичен път или за какъвто и да е вид публично съобщаване, както и се гарантира, че това възнаграждение се поделя между съответните изпълнители и продуценти на звукозаписи. При липса на съгласие между изпълнителите и продуцентите на звукозаписи, държавите членки могат да установят условията за поделяне на възнаграждението помежду им“.

5. Член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 и член 8, параграф 2 от Директива 2006/115 са транспонирани в шведското право съответно в член 2, трета алинея, точка 1 и в член 47 от Upphovsrättslagen (1960:279) (Закон № 279 от 1960 г. за авторското право).

Фактите, производството и преюдициалните въпроси

6. Föreningen Svenska Tonsättares Internationella Musikbyrå (Stim) u.p.a. (шведско сдружение за управление на правата на композиторите на музикални произведения и техните издатели, наричано по-нататък „Stim“) и Svenska artisters och musikers intresseorganisation ek. för. (шведско сдружение за управление на сродните права на артистите-изпълнители, наричано по-нататък „SAMI“) са шведски сдружения за колективно управление на авторски права и сродните им права.

7. Fleetmanager Sweden AB (наричано по-нататък „Fleetmanager“) и Nordisk Biluthyrning AB (наричано по-нататък „NB“) са установени в Швеция дружества за отдаване на автомобили под наем. Те предлагат, пряко или чрез посредници, автомобили, оборудвани с радиоприемници, за срок, не по-дълъг от 29 дни, което се счита за краткосрочен наем.

8. В първия от двата спора, в рамките на които са поставени преюдициалните въпроси по настоящото дело, Stim предявява иск срещу Fleetmanager, като претендира последното да му заплати 369 450 SEK (шведски крони) (около 34 500 EUR) ведно с дължимите лихви, поради това че с дейността по предоставяне за краткосрочен наем на автомобили, оборудвани с радиоприемници, е допринесло трети лица, които не са получили лицензия от Stim, да предоставят на публично разположение музикални произведения в смисъла, приложим за авторското право.

5 ОВ L 167, 2001 г., стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 230.

6 ОВ L 376, 2006 г., стр. 28; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 3, стр. 14.

9. Ttingsrätten (Районен съд, Швеция) приема, че отдаването под наем на автомобили, оборудвани с радиоприемници, представлява публично разгласяване по смисъла на Закон № 279 от 1960 г. за авторското право и че искането за заплащане на възнаграждение по принцип е основателно. Той обаче не установява участие на Fleetmanager в нарушението на авторското право, поради което отхвърля иска на Stim. Решението му е потвърдено във въззивното производство. Stim обжалва това решение пред Högsta domstolen (Върховен съд, Швеция).

10. Във втория спор NB подава жалба пред Patent och marknadsdomstolen (Патентен и търговски съд, Швеция), с която иска да се установи, че не е длъжно да заплаща възнаграждение на SAMI за използване на звукозаписи в периода от 1 януари 2015 г. до 31 декември 2016 г., поради това че превозните средства, които дружеството отдава под наем на частноправни лица и предприятия, са оборудвани с радиоприемник и CD плейър.

11. Според Patent och marknadsdomstolen (Патентен и търговски съд) Закон № 279 от 1960 г. за авторското право следва да се тълкува в съответствие с Директива 2001/29, а съгласно практиката на Съда релевантното използване, посочено в член 8, параграф 2 от Директива 2006/115, съответства на „публично разгласяване“ по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29. Освен това той приема, че с предоставянето на радиоприемници в отдаваните под наем автомобили NB осигурява възможност за наемателите да слушат звукозаписи и че поради това е налице „разгласяване“. Според този съд останалите критерии за „публично разгласяване“ също са изпълнени. Въз основа на представените от SAMI доказателства той констатира, че 11-те автомобила на жалбоподателя се отдават под наем средно около 528 пъти годишно. С оглед на това Patent och marknadsdomstolen (Патентен и търговски съд) приема, че NB е длъжно да заплаща възнаграждение на SAMI и отхвърля жалбата му. Това решение обаче е отменено във въззивното производство от Patent- och marknadsöverdomstolen (Апелативен патентен и търговски съд, Швеция). SAMI обжалва решението на последния пред Högsta domstolen (Върховен съд).

12. При тези обстоятелства Högsta domstolen (Върховен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Означава ли отдаването под наем на автомобили, стандартно оборудвани с радиоприемник, че лицето, което ги отдава под наем, е ползвател, който извършва „публично разгласяване“ по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29, съответно „публично съобщаване“ по смисъла на член 8, параграф 2 от Директива 2006/115?

2) Какво е значението, ако има такова, на мащаба на дейността по отдаване под наем на автомобилите и на срока, за който са наети?“.

13. Преюдициалното запитване постъпва в Съда на 30 ноември 2018 г. Писмени становища представят страните в главното производство, както и Европейската комисия. Същите са представлявани в съдебното заседание от 6 ноември 2019 г.

Анализ

По първия преюдициален въпрос

14. С първия си преюдициален въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали отдаването под наем на автомобили, оборудвани с радиоприемници, представлява публично разгласяване по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 и на член 8, параграф 2 от Директива 2006/115.

15. В самото начало следва да се припомни, че съгласно практиката на Съда в термина „публично разгласяване“, който е използван в горепосочените две разпоредби, трябва да се влага един и същи смисъл [7]. Така отговорът, който Съдът ще даде по настоящото дело, ще има еднакво значение в рамките на двете горепосочени директиви независимо от евентуалните терминологични разминавания в текстовете на различните езици, и по-специално в текста на шведски език.

16. Член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 предоставя на авторите превантивното по същността си право да разрешават или забраняват публичното разгласяване на техни произведения. Така авторите могат по-специално да реализират приходи от експлоатацията на произведенията си под формата на публично разгласяване.

17. Член 8, параграф 2 от Директива 2006/115 не предоставя аналогично изключително право. За сметка на това с тази разпоредба се гарантира на изпълнителите и на продуцентите на звукозаписи справедливо възнаграждение в случай на публично разгласяване на даден звукозапис.

18. Определение на понятието „публично разгласяване“ няма нито в Директива 2001/29, нито в Директива 2006/115. Някои уточнения относно смисъла, който трябва да се вложи в това понятие, могат да бъдат изведени от съображение 23 от Директива 2001/29. Съгласно това съображение посоченото понятие се отнася до всяко съобщаване на публиката, която не присъства на мястото, откъдето произхожда разгласяването. Правото на публично разгласяване обхваща всяко предаване или препредаване на произведение на публиката по жичен или безжичен път, включително аудио-визуално излъчване. В съображение 27 от тази директива се добавя, че самото предоставяне на физически съоръжения, които имат за цел да позволят или реализират разгласяването, не представлява само по себе си публично разгласяване.

19. Следва да се припомни още, че от техническа гледна точка публичното разгласяване може да приеме две основни форми: същинското разгласяване и предоставянето на публично разположение. В първия случай изборът на техническия метод и на момента за осъществяване на разгласяването се прави от ползвателя, който е в основата на разгласяването, като потенциалните адресати могат да го приемат или да не го приемат. Във втория случай произведението се предоставя на разположение на адресатите постоянно, като те могат да имат достъп до него в избрани от тях място и време. Тази втора хипотеза се отнася по-специално до услугите по заявка и до интернет. В настоящото дело, което се отнася до излъчвани произведения, е налице първата хипотеза, т.е. разгласяване в тесния смисъл.

20. Редица дела са дали на Съда повод да очертае границите на понятието „публично разгласяване“.

21. Той е установил по-специално че публичното разгласяване трябва да включва кумулативно два елемента, а именно акт на разгласяване на закрилян обект и публика, към която е насочено това разгласяване [8].

22. За да се отговори на първия преюдициален въпрос по настоящото дело, е необходимо да се анализира дали тези два елемента са налице при отдаване под наем на автомобили, оборудвани с радиоприемници.

7 Решение от 31 май 2016 г., Reha Training (C-117/15, EU:C:2016:379, т. 33).

8 Вж. наскоро постановеното решение от 7 август 2018 г., Renckhoff (C-161/17, EU:C:2018:634, т. 19 и цитираната съдебна практика).

23. От само себе си се разбира — и това впрочем не се оспорва от страните — че дружествата за отдаване на автомобили под наем не извършват актове на предаване на радиоизлъчвания, доколкото това предаване се осъществява от излъчващите организации. Това обаче не изключва a priori възможността с оглед на практиката на Съда дейността на посочените дружества да бъде квалифицирана като дейност, която попада в обхвата на изключителното право на публично разгласяване по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 и на член 8, параграф 2 от Директива 2006/115.

24. Всъщност, що се отнася до акта на разгласяване, Съдът е установил, че такъв е налице в редица случаи, които излизат извън рамките на самото пряко предаване на произведение, например посредством излъчване.

25. Така например Съдът е приел, че има публично разгласяване, когато хотелиер предоставя на клиентите си достъп до закриляни обекти, като поставя в стаите телевизионни приемници и разпространява чрез тях уловения от централната антена телевизионен сигнал [9]. В това отношение Съдът прави разграничение между самото предоставяне на физически съоръжения, което не представлява публично разгласяване, и разпространяването на сигнала посредством тези съоръжения, което попада в обхвата на това понятие [10].

26. Същото е и когато хотелиер поставя в стаите не телевизионни приемници, а оборудване, което позволява да се слушат компактдискове, както и самите дискове [11]. Всъщност, като предоставя на разположение на клиентите си както техническото оборудване, което позволяват да се получи достъп до закриляни обекти, така и самите обекти под формата на звукозаписи на компактдискове, такъв хотелиер извършва публично разгласяване на посочените закриляни обекти [12].

27. Публично разгласяване има и когато операторът на достъпно за обществеността заведение целенасочено дава на публиката достъп до закриляни обекти, излъчвани с помощта на монтирани в посоченото заведение телевизионни приемници [13].

28. Публичното разгласяване може да се състои и в записване на излъчените предавания и предоставяне на техни копия на публично разположение с помощта на интернет услуга за запис от разстояние в облак (cloud computing) [14].

29. Пак в сферата на интернет като акт на разгласяване трябва да се квалифицира не само публикуването на произведение на уебсайт [15], но и предоставянето на активни интернет връзки към закриляни произведения, достъпни на друг уебсайт [16]. Нещо повече, за целите на това квалифициране не е задължително тези връзки да се намират на уебсайт: те могат да бъдат и предварително записани в софтуера на мултимедиен плейър, т.е. на техническо оборудване. В такъв случай актът на разгласяване се състои в предоставянето на тези мултимедийни

9 Решение от 7 декември 2006 г., SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, т. 1 от диспозитива).

10 Решение от 7 декември 2006 г., SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, т. 46).

11 Решение от 15 март 2012 г., Phonographic Performance (Ireland) (C-162/10, EU:C:2012:141, т. 3 от диспозитива).

12 Решение от 15 март 2012 г., Phonographic Performance (Ireland) (C-162/10, EU:C:2012:141, т. 62).

13 Вж. по-специално решения от 4 октомври 2011 г., Football Association Premier League и др. (C-403/08 и C-429/08, EU:C:2011:631, т. 7 от диспозитива), и от 31 май 2016 г., Reha Training (C-117/15, EU:C:2016:379, последно изречение от диспозитива).

14 Решение от 29 ноември 2017 г., VCAST (C-265/16, EU:C:2017:913, т. 46—49).

15 Решение от 7 август 2018 г., Renckhoff (C-161/17, EU:C:2018:634, т. 21).

16 Решение от 13 февруари 2014 г., Svensson и др. (C-466/12, EU:C:2014:76, т. 20). Ако в това решение Съдът не квалифицира предоставянето на връзки към свободно достъпно в интернет съдържание като публично разгласяване, то е заради липсата на нова публика, към която е насочено такова разгласяване (вж. т. 27 от решението).

плейъри[17]. По аналогия обаче с делото, по което е постановено решение SGAE[18], в основата на разгласяването е не самото предоставяне на техническото оборудване, а обстоятелството, че на него предварително са инсталирани връзки към произведения, предоставени на разположение (без разрешение на носителите на авторските права) в интернет[19].

30. Накрая, акт на разгласяване представлява предоставянето и администрирането на платформа за онлайн споделяне в рамките на мрежа с равноправен достъп (peer-to-peer)[20].

31. В контекста на преценката си на наличието на акт на публично разгласяване Съдът подчертава незаменимата роля на ползвателя, който се намесва напълно съзнателно, за да предостави достъп на публиката до закриляни обекти[21].

32. Тази намеса на ползвателя обаче не може да се ограничава до техническото оборудване, което позволява ползването на закриляните обекти, като радио- или телевизионни приемници, CD плейъри или пък мултимедийни плейъри. Подобна ограничена намеса всъщност трябва да се приравни на самото предоставяне на техническо оборудване, което не представлява публично разгласяване съгласно съдържащото се в съображение 27 от Директива 2001/29 тълкувателно правило.

33. За да представлява публично разгласяване, намесата на ползвателя трябва задължително да се отнася до самите закриляни обекти, тоест до съдържанието на разгласяването.

34. Тази намеса в съдържанието на разгласяването може да приеме различни форми. Може да става въпрос за предаване на сигнала към поставени в хотелските стаи телевизионни приемници, за предоставяне на компактдискове заедно със CD плейъри, за показване на телевизионни предавания на публични места, за използване на интернет връзки към закриляни обекти или за предварително инсталиране на такива връзки на мултимедиен плейър, за записване на излъчени предавания или пък за индексиране на метаданни относно произведения в рамките на peer-to-peer мрежа.

35. Нито една от тези различни форми на намеса не се изисква (сама по себе си), за да се установи, че е налице акт на разгласяване. Всички те обаче имат един общ аспект, а именно пряката връзка между намесата на ползвателя и разгласените по този начин закриляни обекти. Този общ аспект е централният елемент, без който не може да се говори за акт на разгласяване.

36. Ето защо не споделям доводите на жалбоподателите в главното производство, че Съдът не е установил общо изискване в този смисъл, за да се констатира наличието на акт на публично разгласяване. Всъщност, ако Съдът не превръща изрично това изискване в общ принцип, то е защото същото е присъщо на самото понятие „публично разгласяване“, тъй като това разгласяване задължително трябва да има съдържание, съставено от закриляни обекти. Макар да не се споменава директно, това изискване за намеса в съдържанието на разгласяването все пак имплицитно присъства във всички решения на Съда, в които той установява, че е налице акт на разгласяване.

17 Решение от 26 април 2017 г., Stichting Brein (C-527/15, EU:C:2017:300, т. 42).

18 Решение от 7 декември 2006 г. (C-306/05, EU:C:2006:764).

19 Вж. решение от 26 април 2017 г., Stichting Brein (C-527/15, EU:C:2017:300, т. 39—41).

20 Решение от 14 юни 2017 г., Stichting Brein (C-610/15, EU:C:2017:456, т. 39).

21 Вж., последно по този въпрос, решение от 26 април 2017 г., Stichting Brein (C-527/15, EU:C:2017:300, т. 31).

37. Това се вижда особено ясно в решенията, в които Съдът трябва да направи разграничение между акта на публично разгласяване и самото предоставяне на техническо оборудване. В тези решения Съдът подчертава определящия елемент за наличието на акт на разгласяване, а именно пряката намеса в съдържанието на разгласяването, тъй като този елемент е отделен от предоставянето на оборудване. Така актът на разгласяване не се състои в поставянето на телевизионни приемници в хотелските стаи, а в разпространяването на сигнала [22]. По аналогия предоставянето на CD плейъри не би съставлявало такъв акт без едновременното предоставяне на компактдискове, тъй като за ползването на закриляните обекти трябва да са налице и двата елемента [23]. По същия начин самото предоставяне на мултимедийни плейъри без предварително инсталирани връзки, позволяващи достъп до закриляни обекти в интернет, не би довело Съда до констатацията, че е налице акт на разгласяване [24].

38. Впрочем според мен е съвсем очевидно, че предприятията за отдаване на автомобили под наем не осъществяват никаква намеса, отнасяща се пряко до произведенията или звукозаписите, които се излъчват и които клиентите им могат евентуално да слушат с помощта на радиоприемниците, с които са оборудвани отдаваните под наем автомобили. Тези дружества само предоставят на клиентите си автомобили, оборудвани от производителите им с радиоприемници. Клиентите на посочените дружества вземат решението дали да слушат излъчваните предавания или не.

39. Монтираните в автомобилите радиоприемници са проектирани по такъв начин, че да могат да улавят без никаква допълнителна намеса наземното излъчване, достъпно в зоната, в която се намират. Следователно единственото публично разгласяване се осъществява от излъчващите организации. За сметка на това, в случая не е налице никакво последващо публично разгласяване, по-специално от страна на дружествата за отдаване на автомобили под наем. Впрочем, разрешавайки излъчването на закриляните обекти, за които са носители на авторски или на сродните им права, клиентите на Stim и SAMI несъмнено е трябвало да вземат предвид всички ползватели, оборудвани с радиоприемници и намиращи се в зоната на разпространение на предаването, включително радиоприемниците, монтирани в автомобили, независимо от начина, по който се използват тези автомобили.

40. Следователно ролята на дружествата за отдаване на автомобили под наем се ограничава до самото предоставяне на физически съоръжения, предназначени да осигурят публично разгласяване, което съгласно съображение 27 от Директива 2001/29 не представлява такова разгласяване [25]. Тезата, изтъкната от Stim и SAMI в писмените им становища, че това съображение се отнася само до операторите, специализирани в производството или продажбата на оборудване, което има за цел да реализира разгласяване от разстояние, се основава на неправилен прочит на практиката на Съда, и по-специално на решение SGAE [26]. Всъщност, ако в много случаи Съдът установява наличието на акт на разгласяване, причината за това не е в качеството на съответния ползвател, а в допълнителната намеса на посочения ползвател, надхвърляща самото предоставяне на оборудване, като предаването на сигнала. В делото, по което е постановено решение Stichting Brein [27], съответният ползвател действително е „оператор, специализиран в доставката на мултимедийните плейъри“. Съдът обаче установява, че е налице акт на разгласяване поради съдържанието на софтуера на тези плейъри.

22 Решение от 7 декември 2006 г., SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, т. 46).

23 Решение от 15 март 2012 г., Phonographic Performance (Ireland) (C-162/10, EU:C:2012:141, т. 62 и 67).

24 Решение от 26 април 2017 г., Stichting Brein (C-527/15, EU:C:2017:300, т. 39—41).

25 Комисията оспорва тази констатация, като отбелязва, че целта на дейността на дружествата за отдаване на автомобили под наем е да предоставят автомобилите, а не монтираните в тях радиоприемници. Струва ми се възможно обаче да се приеме, че е налице предоставяне на радиоприемници, което е вторично спрямо предоставянето на автомобили. Във всеки случай споделям тук позицията на Комисията, че в конкретния случай изобщо не става въпрос за акт на разгласяване.

26 Решение от 7 декември 2006 г. (C-306/05, EU:C:2006:764).

27 Решение от 26 април 2017 г. (C-527/15, EU:C:2017:300).

41. Не може да се приеме и доводът на Stim и SAMI, че отговорността на дружествата за отдаване на автомобили под наем трябвало да произтича от обстоятелството, че те предоставят на разположение на клиентите си пространства, които Stim и SAMI квалифицират като „публични“, а именно кабините на отдаваните под наем автомобили, в които може да се ползват закриляни обекти благодарение на радиоприемниците, с които са оборудвани тези автомобили. Акт на разгласяване не е нито предоставянето на самите радиоприемници, нито „предоставянето“ на пространството, в което могат да се използват тези радиоприемници, ако липсва намеса на ползвателя във връзка с съдържанието на това разгласяване, т.е. закриляните обекти.

42. От друга страна, споделям позицията на Stim и SAMI, че е без значение дали радиоприемниците са монтирани в автомобилите от техните производители. По същата логика обаче няма значение и дали дружествата за отдаване на автомобили под наем не искат, както твърдят Stim и SAMI, или не могат, както претендират посочените дружества, да демонтират тези радиоприемници или да ги направят неизползваеми. Всъщност тези обстоятелства не се отнасят до актовете на публично разгласяване на закриляните обекти, а до самото предоставяне на техническо оборудване и като такива остават извън приложното поле на авторското право.

43. Накрая, възможността в отдаваните под наем автомобили да се слушат закриляни обекти благодарение на монтираните в тях радиоприемници, която прави по-привлекателна и следователно по-рентабилна дейността на дружествата за отдаване на посочените автомобили под наем, също е без значение, когато се установява дали е налице акт на публично разгласяване и дали посочените дружества евентуално носят отговорност на основание на авторското право.

44. Предоставянето на всяко техническо оборудване, което има за цел да реализира или да получава разгласяване от разстояние, обикновено се извършва в рамките на дейност с търговска цел. Рентабилността на тази дейност почива до голяма степен на факта, че посоченото оборудване се използва, за да се реализира или получава разгласяването на обекти, закриляни с авторско право и сродните му права — което е основната цел на закупуването на такова оборудване. Доставчиците на такова оборудване обаче не дължат възнаграждение на носителите на посочените права[28]. Именно за да се противодейства на логиката, съгласно която би следвало да се изисква такова възнаграждение, страните, подписали Договора на Световната организация за интелектуална собственост (СОИС) за авторското право[29], в съвместната декларация по член 8 от този договор — и следвайки техния пример, законодателят на Съюза в съображение 27 от Директива 2001/29 — посочват, че самото предоставяне на техническо оборудване не трябва да се квалифицира като публично разгласяване. Без значение е дали това предоставяне се осъществява под формата на продажба, дългосрочно отдаване под наем, краткосрочно отдаване под наем или по някакъв друг начин.

45. Ето защо при отдаването под наем на автомобили, оборудвани с радиоприемници, според мен не е налице акт на разгласяване по смисъла на цитираната в настоящото заключение практика на Съда. Следователно няма смисъл да се проверява дали е налице вторият елемент на публичното разгласяване, а именно публиката.

46. Поради това предлагам на първия преюдициален въпрос да се отговори, че член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 и член 8, параграф 2 от Директива 2006/115 трябва да се тълкуват в смисъл, че отдаването под наем на автомобили, оборудвани с радиоприемници, не представлява публично разгласяване по смисъла на тези разпоредби.

28 Извън евентуалното обезщетение за копирането за лично ползване, предвидено в член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29.

29 Договор, подписан в Женева на 20 декември 1996 г. и одобрен от името на Европейския съюз с Решение 2000/278/ЕО на Съвета от 16 март 2000 година (ОВ L 89, 2000 г., стр. 6; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 20, стр. 212).

По втория преюдициален въпрос

47. С втория преюдициален въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали мащабът на дейността по отдаване на автомобили под наем и срокът, за който са наети, могат да са от значение за отговора, който следва да се даде на първия въпрос.

48. Предвид отговора, който предлагам да се даде на първия преюдициален въпрос, отговорът на втория може да е само отрицателен. Въпросната дейност не представлява публично разгласяване по смисъла на посочените по-горе разпоредби независимо от своя мащаб и срока на наемането.

49. Само от съображения за изчерпателност ще анализирам накратко втория преюдициален въпрос, в случай че Съдът отговори утвърдително на първия.

50. Съгласно установената съдебна практика публиката, към която е насочено разгласяването, трябва да се състои от потенциално неопределен, но достатъчно голям брой лица, а това означава, че съществува праг de minimis, който изключва от обхвата на това понятие кръг от лица, чийто брой е твърде малък, дори незначителен. Освен това следва да се вземат предвид кумулативните последици, които възникват от предоставянето на закриляни произведения на разположение не само на едновременни, но и на последователни адресати [30].

51. Тези понятия очевидно са неясни и тълкуването им силно зависи от обстоятелствата във всеки конкретен случай. Считам обаче, че когато дейността по отдаване на автомобили под наем не се ограничава до изолирани случаи на отдаване под наем, а е постоянна дейност, броят на последователните клиенти е достатъчно голям, за да надхвърли прага за незначителен брой. По-специално, тези клиенти не са кръг от определени лица, който може да се приравни на тесен [31]. В този смисъл мащабът на такава дейност, стига да е постоянна, е без значение за преценката на наличието на публично разгласяване.

52. Що се отнася до срока, за който са наети автомобилите, жалбоподателите в главното производство правят разлика между краткосрочното отдаване под наем, определено като не по-дълго от 29 дни, и дългосрочното отдаване под наем. Те твърдят, че след 30-ия ден на отдаване под наем автомобилът вече не е публично, а лично пространство, така че наличието на радиоприемник в посочения автомобил вече не било публично разгласяване.

53. Съдът обаче вече е имал повод да постанови, че публичният или личният характер на пространството, в което се получава публично разгласяване, няма никакво значение за преценката дали такова разгласяване е налице, тъй като в противен случай правото на публично разгласяване би било лишено от съдържание [32].

54. Така срокът на отдаване на автомобила под наем и предполагаемият му публичен или личен характер нямат никакво значение за преценката дали е налице публично разгласяване.

55. Следователно, ако Съдът отговори утвърдително на първия преюдициален въпрос, този отговор, подобно на отрицателния, не би зависил по никакъв начин от мащаба на дейността по отдаване на автомобили под наем, нито от срока на това отдаване.

30 Вж. последно по този въпрос постановеното решение от 14 юни 2017 г., Stichting Brein (C-610/15, EU:C:2017:456, т. 41 и цитираната съдебна практика).

31 Вж. a contrario решение от 15 март 2012 г., SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, т. 95).

32 Решение от 7 декември 2006 г., SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, т. 50, 51 и 54).

Заключение

56. С оглед на всички изложени дотук съображения предлагам на Съда да отговори на преюдициалните въпроси, поставени от Högsta domstolen (Върховен съд, Швеция), по следния начин:

„Член 3, параграф 1 от Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество и член 8, параграф 2 от Директива 2006/115/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 12 декември 2006 година за правото на отдаване под наем и в заем, както и за някои права, свързани с авторското право в областта на интелектуалната собственост, трябва да се тълкуват в смисъл, че отдаването под наем на автомобили, оборудвани с радиоприемници, не представлява публично разгласяване по смисъла на тези разпоредби“.